

Hvad er det så, der stikker over vandet? Det er Fondsrådet. Det er det, der har været langt den største opmærksomhed omkring, og der blev ved førstebehandlingen i foråret brugt mange bemærkninger på, hvorvidt det nu var en god idé at få dette Fondsråd.

Vi har hele tiden syntes, det var en meget god idé, al den stund vi stadig væk mindes, hvordan Folketinget havde en mere eller mindre underlig behandling af lovgivningen, da vi skulle tillade brugen af warrants, futures og options i Danmark. Da havde man en Folketingssal, hvor der blev talt og sagt ting, hvor de pågældende ordførere – ingen nævnt, ingen generet – nok ikke rigtig vidste, hvad de egentlig havde med at gøre, og vi vedtog nogle love, som ikke ret mange havde fornemmelsen af hvad betyder.

Der kan i fremtiden blive brug for langt flere hurtige handlinger, når vi i Danmark skal tilpasse os nye handelsmetoder og nye markedsredskaber, som vi i Folketinget måske ikke rigtig kan forstå er nødvendige, men som markedet har udviklet. Og da er det vigtigt, at vi har Fondsrådet, som meget hurtigt kan agere og give tilladelser eller sætte begrænsninger, hvis det er det, der er brug for på det danske marked.

Den øverste del af isbjerget, de allerøverste snekrystaller deroppe, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt der i Fondsrådet med dets daværende 10 medlemmer skulle være en formand med en afgørende stemme, viste sig at være det, der skulle give anledning til nok så mange og hårde forhandlinger i den politiske kreds.

Og lad mig sige det så klart, som det overhovedet kan lade sig gøre: Til lykke med det forslag, vi nu har foran os. Det er en fremragende måde at løse de interessekonflikter på at udvide rådet fra 10 til 11 personer. Det er godt tænkt, og det skal have ros netop i dag.

Jeg skal heller ikke citere fra forhandlingerne, men vi var altså ved at udvikle nogle kineserier og nogle mærkværdige ordninger om, hvornår denne formandsstemme skulle være afgørende, og hvornår den ikke skulle være afgørende, om der skulle være nogle tidsfrister for, hvornår beslutninger skulle træde i kraft, osv. – alt sammen noget, som udelukkende ville give ekstra beskæftigelse til de store advokatfirmaer nede i Bredgade, når man i rådet ikke kunne blive enige om, hvordan man skulle fortolke den lovgivning, Folketinget har lavet. Det ville have været en bjørnetjeneste for markedet, hvis vi havde lavet de regler.

Vi appellerede hele tiden til, at det skulle være nogle klare regler, også selv om de klare regler ideologisk trak i en lidt anden retning, end vi helst vil i Fremskridtspartiet. Så derfor megen ros for, at det nu er blevet 11 personer.

Så har SF i dag gentaget det synspunkt, vi har hørt nogle gange, nemlig at SF ikke tror, at der bliver mere end én fondsbørs i Danmark. Det er da muligt, at der kommer til at gå nogle år, inden vi oplever etablering af fondsbørs nummer to. Det er heller ikke sikkert, at fondsbørs nummer to bliver en kopi af fondsbørs nummer et, hvis jeg må bruge det udtryk.

Men den teknologiske udvikling gør jo, at det at handle på en fondsbørs i dag ikke er et spørgsmål om, at man har en masse mennesker siddende i en sal, der råber og skriger i munden på hinanden, når de skal købe og sælge aktier og obligationer, og hvad der ellers er. I dag foregår de her ting som elektroniske overførsler af ettaller og nuller mellem edb-maskiner, og netop set i det lys kan den teknologiske udvikling gøre, at vi om kort tid eller måske først om nogle år vil opleve et behov, som den lovgivning, vi har liggende foran os, er i stand til at tilfredsstille. Vi synes, det er vigtigt, at det ikke er lovgivningen, der er en hindring, men at det er markedet selv, der afgør, om man skal have børs nummer to og nummer tre og nummer fire.

Vi forventer os i øvrigt meget af muligheden for oprettelse af disse markedspladser, hvor folk med særlige interesser – det kan være køb og salg af kaffe eller olie eller te, eller hvad det nu måtte være – kan danne en særlig markedsplads.

Endelig vil jeg sige om hele dette område, at man i de politiske forhandlinger, og også når man har lyttet til aktørerne, indimellem har fået indtryk af, at der var tale om nogle folk, som var virkelige modpoler til hinanden, og som slet, slet ikke kunne finde ud af at samarbejde.

Jeg tror egentlig, at man fra aktørernes side har forstærket og forstørret de forskelle og interessekonflikter, der måtte være, mere end de egentlig kan bære. For en børs er jo en meget, meget fin maskine. Der kan være alle de sælgere, man kan tænke sig, men hvis der ikke er nogle købere, så er der ingen børs. Og der kan være alle de købere, man kan tænke sig, men hvis der ikke er nogle sælgere, er der heller ikke nogen børs.

Købere og sælgere har et skæbnefællesskab, og de ved godt, at de kun kan fungere, hvis modparten også er til stede. Derfor har vi igen-